

INDUSTRIRÅDET

Den 19. marts 1987

Vedrørende:

Regeringens handlingsplan for reduktion af udledningen af næringsalte til havet

Under henvisning til forespørgselsdebatten i Folketinget 18. februar 1987 og det derunder vedtagne beslutningsforslag, bekræfter Industrirådet det allerede i oktober/november givne tilsagn om, at industrien for sit vedkommende vil medvirke til den politisk besluttede reduktion i udledningen af næringsalte, men ønsker samtidig at foreslå, at de nødvendige indgreb i gældende tilladelser begrænses så meget som forsvarligt.

Til brug for udvalgets overvejelser kan vi give følgende oplysninger og bemærkninger – idet vi samtidig anmoder om at få foretræde for udvalget for at uddybe vore synspunkter og argumenter.

Det er i handlingsplanen forudsat, at industriens direkte udledninger (dvs. udledning udenom kommunale rensningsanlæg) for kvælstofs vedkommende skal reduceres med 60 pct., nemlig fra NPO-redegørelsens 5.000 tons kvælstof pr. år til 2.000 tons pr. år. For fosfor er forudset godt 80 pct. reduktion, fra 3.400 til 600 tons pr. år. Disse mål skal ifølge planen nås ved at gribe ind i gældende tilladelser og miljøgodkendelser for virksomheder, der udleder mere end 22 tons kvælstof eller mere end 7,5 tons fosfor pr. år. Ved indgrebet skal det pålægges disse virksomheder at søge ny udledningstilladelse med forslag til at reducere spildevandets indhold af kvælstof og fosfor ved hjælp af den tilgængelige, bedste teknologi på området. De deraf afledte omkostninger i form af nye investeringer i rensningsanlæg er opgjort til 1,5 mia. kr., og de årlige driftsudgifter til 290 mill. kr.

Selv om tallene er behæftet med usikkerhed, er der ikke tvivl om, at det sted, det er dyrest at fjerne kvælstof, er fra industriens direkte udledninger (fosforfjernelse er ofte relativt billigere og indgår ikke i de følgende betragtninger) – under de givne forudsætninger. Det skyldes bl.a. at anlæg, der skal fjerne mindre mængder kvælstof (men altså over

22 tons pr. år) fra store spildevandsstrømme, bliver uforholdsmæssigt dyre.

De nævnte grænser: 22 tons kvælstof og 7,5 tons fosfor, som er helt vilkårlige, er fremkommet ved omregning fra byspildevand for 5.000 personækvivalenter (PE). Selv om forholdene ikke er direkte sammenlignelige, gælder det imidlertid for både by- og industrispildevand, at kvælstoffjernelsen er relativt billigere i store anlæg, og vi har derfor undersøgt investeringsbehovet og virkninger med hensyn til kvælstofudledning, hvis grænsen flyttes. Hos enkelte virksomheder foreligger skitseprojekter eller mere detaljerede projekter, men de fleste steder er der tale om overslag. Vi har derfor kun beregnet virkningerne i nogle få, store trin, som imidlertid klart viser tendensen. En ren cost-benefit betragtning fører til, at grænsen skal lægges så højt som muligt, men vi vil finde det rimeligt, at der vælges en grænse, der svarer til den, der fastsættes for kommunale rensningsanlæg. Som bidragyder er industrien direkte interesseret i, at der heller ikke i de offentlige rensningsanlæg investeres i kvælstoffjernelse fra anlæg, der ikke tæller meget i den samlede udledning.

De nye industrielle udledningstilladelser bør efter vor opfattelse *ikke* baseres på, at kvælstof og fosfor skal fjernes så langt som muligt ved den »tilgængelige, bedste teknologi«, da dette begreb er umuligt at administrere efter, og i øvrigt ikke vil føre til det samfundsøkonomisk bedste resultat. I stedet bør for det begrænsede antal sager, der bliver tale om, lægges en individuel vurdering af udbytte og omkostninger til grund, med det sigte at opnå den samlede kvælstofreduktion, som Folketinget beslutter.

De oplysninger, vi har indsamlet i denne anledning, fører til følgende tal for industriens direkte udledninger: